

— Ποῦ ἦσο, Μίρκα; Τῇ εἶπεν ὁ πατήρ της συναντήσας αὐτήν.

— Ἦμην μετὰ τοῦ Βράγ, εἰς τοὺς βράχους, ἐπιστρέφει εἰς Ἑσπεροῦνδην.

— Ἡ Δεσποινὶς σ' ἔχει ζητήσῃ, κόρη μου· πῆγαινε παρ' αὐτῇ.

Ὁ θάλαμος τῆς Λιέδας ἦτο τὸ λαμπρότερον τῶν δωματίων τῆς ἐπαύλεως. (Ἀκολουθεῖ)

Ο ΣΚΥΛΟΣ

Ὁ σκύλος εἶνε τὸ μόνον ἐπὶ γῆς ζῶον ὅπερ ἀγαπᾷ ἑμᾶς· πλειότερον τῆς ἰδίας του ζωῆς. Τοῦτο ὅμως δὲν κωλύει ἀτυχῶς τὸν ἄνθρωπον τοῦ ν' ἀποθνήσκῃ χάριν αὐτοῦ ἐκ λύσσης καὶ ν' ἀκολουθῇ ἐν ὥρᾳ θέρους εὐλαβῶς τὸ γυναικὸν; ἀρχὴ σοφίας φόβος τῶν σκύλων!

Ὁ σκύλος χρονολογεῖται ἀπὸ παναρχαίων χρόνων, ὡς τοῦτο δεικνύεται ἐκ τῶν προϊστορικῶν λειψάνων. Ἡ ἐτυμολογία τοῦ ὀνόματός του, κύων, canis, φαίνεται προερχομένη ἐκ τοῦ σανσκριτικοῦ Kā, σημαίνοντος: ἀντηχεῖν, ὑλακτεῖν.

Ὁ ἀνθρώπος κύων εἶνε κρέσσεως πολὺ λεπτής· διὰ τὴν ζήσιν, ἐν μέσῳ τῶν πόλεων ἰδίως, ἔχει ἀνάγκην ἁκρᾶς καθαριότητος καὶ κανόνων ὑγιεινῆς: ἔχει χρεῖαν καθαροῦ ἀέρος, λουτρῶν, τροφῆς μεμιγμένης ἐξ ἄρτου καὶ κρέατος καὶ διδομένης αὐτῷ τακτικῶς δις τῆς ἡμέρας, ὡς ἐπίσης καὶ καθαρᾶς ἀχυροστρωμνῆς.

Γένη σκύλων ὑπάρχουσιν ἀπειράριθμα· εἶνε οἱ ἄγριοι σκύλοι, ὧν ἡ φωνὴ ὁμοιάζει πρὸς τὴν τῆς ἀλώπεκος· οἱ οἰκοφύλακες, τὰ μοναδικὰ διὰ τὸ κυνήγιον λαγωνικά, οἱ φύλακες τῶν ποιμνίων, τὰ σιμὰ τὴν ρῖνα κυνίδα τῆς ἀθάνας τὰ ἐκτάκτως πνευματώδη καὶ νοήμονα· εἶνε ὁ σκύλος τῆς Νέας Γῆς, ὁ ἐπιτήδειος οὗτος κολυμβητής· ὁ σγουρόμαλλος σκύλος, ὁ σκύλος τῶν τυφλῶν καὶ τῶν σχοινοβάτων: ἀφοσιωμένος καὶ παρατηρητικὸς, κατέχων συνάμα τὴν πρόκλητα ἀρνίου. Οἱ κυνηγητικοὶ σκύλοι ὑποδιαίρουνται εἰς σκύλους δρομεῖς ἢ λαγωνικά, καὶ σκύλους τοῦ νεροῦ. Ἐκ τούτων ἀναφέρονται: τὸν μολοσσὸν, τὸν μπουλντοκ τὸν ἀνιχνευτὴν καὶ τὸ σιμὸν κυνίδιον.

Εἶνε τέλος ὁ σκύλος τῶν ἀγυιῶν, γέννημα τῆς τύχης, μετέχων τῶν χαρακτηριστικῶν ὅλων τῶν ἀνωτέρω τύπων καὶ οὐδενὸς ἐξ αὐτῶν. Οὗτος δὲ εἶνε καὶ ὁ πάντων ἐπιρρεπέστερος εἰς τὴν ἀσθένειαν τῆς λύσσης.

Πλὴν δὲ τῆς λύσσης καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας νόσους ὑπόκειται ὁ κύων· ἡ παθολογία τοῦ ζώου τούτου εἶνε σχεδὸν ὁμοίᾳ πρὸς τὴν ἰδικὴν μας. Ὡς πρὸς τὴν ὑγίαν, τὸ ζῶον τοῦτο εἶνε ζωηρὸν, φαιδρὸν, πλήρες ὀρέξεως· τὸ τρίχωμά του στίλβει, ἡ ρίς του εἶνε δροσερὰ, ὁ ὀφθαλμὸς ζωηρὸς, οἱ μυκτῆρες ρόδινοι.

τὸ οὖς του δεικνύει μετρίαν θερμοκρασίαν, ἡ ἀναπνοή του εἶνε ἡρεμὸς καὶ τακτικὴ. Τούτων ἔλλειπόντων, ὁ κύων προφανῶς εἶνε ἀσθενής.

Νόσος τις προσβάλλει τοὺς νεαροὺς κύνας, ἔχουσα τὰς πηγὰς της εἰς τὴν τῷ 1714 ἐνσκήψασαν ἐν Γαλλίᾳ ἐπιζωοτίαν, καὶ προσβάλλουσα τὰ μικρὰ ἀπὸ 5 μηνῶν ἕως 1 1/2 ἔτους. Συμπτώματα τῆς νόσου ταύτης εἰσὶν ἀπώλεια φαιδρότητας καὶ ὀρέξεως, καταρροὴ καὶ πτάρνισμα, σφοδρὸς πυρετὸς κλπ. Ἐὰν ἡ νόσος αὕτη δὲν εἶνε κολλητικὴ ὡς πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὑπάρχουσιν ὅμως παρὰ τοῖς σκύλοις καὶ πολλὰι μεταδοτικαί, ὡς τὸ τριχόφυτον, ἡ φθειρίσσις καὶ ἄλλαι· πολλὰ δὲ ἐκ τοιούτων νόσων προσβαλλόμενα βρέφη παρέλαβον συχνάκις τὸ νόσημα ἐκ τῶν σκύλων τῆς οἰκίας, καὶ ὁ Μωϋσῆς, διὰ τοῦτο ἴσως, εἰς τὰ ὑγιεινὰ του παραγγέλματα ἀπαγορεύει τὸν σκύλον ἀκάθαρτον ζῶον. Μεθ' ὅλα ὅμως ταῦτα δὲν παύει ὁ σκύλος τοῦ νὰ ᾔναι διὰ τὴν πίστιν του εἰς τὸν ἄνθρωπον ὁ προσφιλέστερος τῶν φίλων.

ΟΔΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Ἐξυπνὸς ἄνθρωπος! — Ἀπὸ τὴν Πάρμαν τῆς Ἰταλίας, φίλος τις μοι ἔστειλεν ὡς μπόνα μὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους, ἐν ὥραϊον ἀρτιφανῆς βιβλίον, ὀνομαζόμενον «Φωναὶ συνειδήσεως» καὶ συγγραφὴν ὑπὸ τῆς κυρίας Κλαιλίας Φάνο. Ἄν ὁ φίλος μου ἀντὶ τούτου μοι ἔστειλεν ἔν αὐτῷ ἐκείνους τοὺς μεγάλους τυροὺς τοὺς φερωνύμους τῆς Πάρμας, τοὺς τότε νοστήμους καὶ βουτυρώδεις, θὰ τὸν ἐμοίραζα κ' ἐγὼ μὲ τοὺς φίλους μου, καὶ οὐδεὶς λόγος ἐδῶ τότε· ἀλλ' ἀφοῦ μοι ἀπέστειλεν ἐν βιβλίῳ, διὰ τὴν ἀξίαν τῶν ἐν αὐτῷ ἀληθειῶν καὶ τῆς χάριτος τῆς περιγραφῆς πολλῶν ὑπέρτερον τῶν συμπατριωτῶν του τυρῶν, νομίζω ὅτι ἐκτελῶ καθήκον φιλικὸν πρὸς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Φιλολογικῆς» καὶ ἅμα δικαίωσιν τοῦ τίτλου τῆς στάλης της ταύτης ἀπανθίζων ὧδε τὰς ἐξῆς ἐξ αὐτοῦ δικαιωτάτας παρατηρήσεις:

«..... Ὁ ἐξυπνὸς ἄνθρωπος! Ἰδοὺ μία τῶν διηνεκῶν θλίψεων αἵτινες βαρύνουσι τὸν κόσμον, καὶ καθιστῶσι τόσοις δυστυχεῖς! Δὲν ὁμιλῶ, ἐννοεῖται, περὶ ἐκείνων τῶν ἐξυπνῶν οἵτινες θαμβοῦσι λάμποντες, καὶ εἰσὶ σπάνιοι, ἀλλὰ περὶ ἐκείνων τῶν ἐξυπνῶν οἵτινες ζῶσι δι' ἑαυτοὺς μόνον, καὶ δὲν δρῶσιν ἢ ἵνα φλυαρήσωσι, καὶ ἵνα ἐπιδειξώσιν ἀφροσύνην. Ἡ λέξις πνεῦμα, ἢ ἐξυπνάδα, ὡς ὅλοι ἐκεῖνοι ὧν οὐδεὶς ὥρισην ἀκόμη τὴν ἀκριβῆ σημασίαν, ἐφαρμόζεται πολὺ ἀορίστως εἰς τινὰς περιστάσεις τοῦ βίου. Οὕτω π. χ. ὑπάρχουν ἄνθρωποι οἵτινες ἢ ἐξ ἐπιθυμίας τοῦ νὰ ἐπιτύχωσι τι, διαφεύγον συχνάκις τὸ βλέμμα τοῦ παρατηρητοῦ, ἢ ἐκ δουλοπρεποῦς ἐξέως, ἢ ἐκ καλιμανίας ἀπλῶς, τὴν μεταχειρίζονται συχνότατα πρὸς περιποίησιν τῶν ἄλλων, ἢ πρὸς περιστολὴν τῆς μομφῆς ἧς εἰσὶν ἀξιοί μερικαὶ ἀνοηταί, μερικαὶ ἀηδίαί.

«Διὰ ν' ἀναφέρω παραδείγματα τινα, ἄρχομαι ἐκ γεγονότων ἐπαισιωδῶν μὲν ἀλλ' ἁλλὰ ἐχόντων ἐπακόλουθα ὧν ἐπ' ἔχνη ἀναφαίνονται ὁλονέν ἐν τῷ βίῳ παρακωλύοντα τὴν καλὴν ἀνατροφὴν. Ἰδέτε ! Αἱ μητέρες ἔχουν τὴν ἐν μέρει συγγνωστὴν ἀδυναμίαν νὰ πιστεύουν τὰ τέκνα των μαργαρίτας καλλολῶν, ἀγαθότητος εὐφυΐας. Ἐως ἐδῶ οὐδὲν κακόν, ἔννοεῖται· ἡ βαθεῖα στοργὴ παριστᾷ τὰ πάντα ἐξαίρετα. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ παιδιὰ σήμερον ἀντιλαμβάνονται εὐκολώτατα τῶν μητρικῶν ἀδυναμιῶν, ἐπωφελοῦνται αὐτῶν, καὶ γίνονται αὐθάδη, ἱταμά καὶ τι χειρὸν . . . μέχρι τοῦ νὰ αἰτιολογήσωσι καὶ δράματα ὁλόκληρα εἰς τὰς οἰκογενείας των.

Ἐν τῶν τοιούτων παιδιῶν, σατυρίζει κανένα γέροντα, μυκτηρίζει κανένα χωλόν, σᾶς δάκνει τὰς χεῖρας, σᾶς ῥίπτει χαμαὶ τὸ ὥρολόγιον, σᾶς πτύει, πρᾶττει ἄλλας ἀκοσμίας, καὶ ἐξαντλεῖ τὴν ὑπομονὴν σας :

— Πουλάκι μου ! Ἐξυπνό μου παιδάκι ! ἀναφωνεῖ ἡ μήτηρ.

Καὶ οἱ περιποιητικοὶ παριστάμενοι :

— Ἀληθινά ! Πολὺ ἐξυπνο, πολὺ ! ἐπιλέγουσι.

Τοιοτοτρόπως δὲ, χωρὶς ἄλλου μαθήματος, διδάσκεται ὁ μικρὸς δεσπότης νὰ διαπράττῃ χειρόνα.

Εἷς παῖς, μία τῶν μελλουσῶν τῆς πατρίδος ἐλπίδων, μαθητῆς λ. χ. τοῦ ἐλληνικοῦ σχολείου, ἐπειδὴ μόλις πρὸ ἐνὸς ἔτους ἐφόρεσε μακρὸ παντάλονι νομίζει ὅτι ἔγειν᾽ μεγάλος ἄνθρωπος, καὶ καταφρονεῖ τὸν κόσμον, καὶ τὴν τάξιν του καὶ τοὺς νόμους του ! Ἐμπικίζει τὴν ἡθικὴν καὶ τὴν θρησκείαν ! Ἐπικρίνει ἀναιδῶς τοὺς ἀνωτέρους ! Φλυαρεῖ προπετῶς περὶ ὧν τῶν πραγμάτων καὶ πρᾶττει ἄλλα περὶ ὧν κρείσσων ἡ σιγὴ !

— Ἐξυπνος νέος ! ἀναφωνοῦν οἱ κοῦφοι.

Εἷς ἀναιδής, εἷς τῶν ἀθλίων ἐκείνων ἀργῶν οὔτινες οὐδένα ὠφέλιμον σκιπὺν ἔχουν εἰς τὴν ζωὴν των, οὐδὲν ὑψηλὸν ἰδεῶδες ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντός των, διέρχεται ἐγγὺς πτωχῆς νέας ἀκολουθούσης σεμνῶς τὸν δρόμον της, καὶ ὡς ἀνείσχυτος τῇ ψιθυρίζει βάνανσον λέξιν :

— Ἐξυπνος ἄνθρωπος ! λέγουν οἱ χαμερπεῖς.

Μία δεσποινὶς κακεντρεχῶς νύσσει καὶ πληγόνει τὸν πλησίον, κακολογεῖ ὅλην τὴν ἡμέραν ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν σύντροφόν της, καλύπτει τὰ ἴδια ἐλαττώματα ἀποκαλύπτουσα καὶ γελοιοποιούσα τὰ τῶν ἄλλων, τὰ σχολιάζει μυριοτρόπως, τὰ ἐξαίρει διὰ μυρίων περιγραφῶν ἀκαίρων, πονηρῶν, ἐπικινδύνων.

— Θαυμαστὴ σατυρικὴ ἐξυπνάδα ! ἐπιφωνοῦν οἱ θαυμασταὶ εἰς εὐτιδανός.

Γνωρίζων νὰ ἀραδειάζῃ τέσσαρας στίχους μὲ εἰκοσιτέσσαρας κακοηθείας, διασύρει ἀτίμως τὴν τιμὴν μιᾶς γυναικὸς, ἐνὸς νέου εἰσερχομένου εἰς τὴν πάλιν τοῦ βίου, παραδίει εἰς τὴν ἀρπακτικὴν περιέργειαν τοῦ δημοσίου τὰ μυστικά—συνήθως ταπεινωτικὰ καὶ πένθιμα—τῶν οἰκογενειῶν, ἐξυφαίνει ἐπ' αὐτῶν ἀνέκδοτα σκανδαλώδη καὶ μὲ τὴν εὐτελεῖ τριωδικὴν του φαντασίαν παίζει ἐπ' αὐτῶν :

— Ἐξυπνος ἄνθρωπος ! λέγουν οἱ βλάκες.

Πολλοὶ τῶν πικριῶν αἵτινες βαρύνουσι τὴν ψυχὴν

μας, πολλοὶ τῶν ἀνιάτων πληγῶν ἐξ ὧν αἰμάσσει ἡ καρδίᾳ μας, προέρχονται ἐκ τῶν ἐξ ὑπὸν ἄνθρωπων, οἵτινες ὀμιλοῦν καὶ ἐνεργοῦν χωρὶς νὰ σκέπτονται τὰ δάκρυα ἄτινα ἐξ αἰτίας των συνεχῶς χύνονται· χωρὶς νὰ σκέπτονται ὅτι ἡ δυστυχία μιᾶς ὑπάρξεως δύναται νὰ γεννηθῇ ἐκ μιᾶς λέξεως ἣν αὐτοὶ ῥίπτουσιν ἴσως μόνον ἵνα δείξουν τὴν ἐξυπνάδα των !

Γελῶμεν, γελῶμεν ἐνίοτε διὰ τινὰς εὐφυολογίας, διὰ τινὰς εἰρωνίας, διὰ τινὰς σαρκασμούς ! Ἀλλ' ὅταν οὗτοι διευθύνωνται κατὰ τῶν ἐλπίδων μας ἢ κατὰ τοῦ ἔρωτός μας· ὅταν προσβάλλωσιν ὅ,τι δι' ἡμᾶς ἐν τῇ γῇ εἶνε ζωὴ, εὐχαρίστησις, καὶ ὅλη ἡ εὐτυχία· ὅταν δὲν δυνάμεθα διὰ χιλίους λόγους διὰ χιλίας περιστάσεις νὰ τοὺς ἀντικρούσωμεν, τότε καὶ ὁ ἰσχυρότερος καὶ ἀγαθώτερος χαρακτήρ δὲν δύναται νὰ ὑποφέρῃ, καὶ ἡ προσβολὴ σπαράσσει τὴν καρδίαν του, καὶ ἐκεῖ διαμνεῖ ἀνεξίτηλος. Καὶ ἴσως διὰ τοῦτο οἱ ἄγγελοι τῆς γῆς, μεταβάλλονται ἐνίοτε εἰς θηρία...

Περὶ τὸν νομίζω νὰ μεταφέρω ὧδε ἄλλας σελίδες τῆς ζωγραφικότητος αὐτῆς συγγραφῆς. Ἐλπίζω ὅτι κανεὶς τῶν ἀναγνωστῶν μου δὲν εἶνε ὁ ἐξυπνος ἄνθρωπος τῶν περιγραφομένων ἄνω παραδειγμάτων· χάριν δ' αὐτῶν θ' ἀπανθίσω ἄλλοτε ἄλλοθεν ἄλλα καλὰ καλῶν βιβλίων τεμάχια.

Συμβολή. — Ἐξαίρετον πόντισι δι' ἀσθενεῖς κατασκευάζεται ἐὰν 10 δράμια τεῖου περιχυθῶσι διὰ 250 δραμίων βράζοντος ὕδατος — ὡς γίνεται διὰ τὸ σύνθεσις τεῖου—προστιθεμένων ἔπειτα 100 δραμίων καλοῦ ῥωμίου, ὀλίγου ὀποῦ λεμονίου, καὶ ἀρκούσης σακχαρώς. Τὸ ἱατρικὸν τοῦτο πόντισι δίδεται θερμὸν κατὰ μικρὰ κύπελλα, καὶ ὠρελεῖ λίαν τοὺς ῥιγούντας ἐξ οἰαδῆποτε αἰτίας, τοὺς πάσχοντας κωλικόπον, τοὺς λαθόντας ἀρσενικὸν ὀπωσδῆποτε.

X. Θ.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΗΧΩ

Ἡ οἶνοποσία ἐν Βελγίῳ. — Τὸ Βέλγιον, ὡς γνωστὸν, εἶνε εἰς τῶν τόπων τῶν ἀξιολόγων διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς κατανάλωσιν τῶν οἶνοπνευματωδῶν ποτῶν. Πρόσφατος ἐξέτασις κατέστησε γνωστὸν ὅτι ἄτομον ἀπολαμβάνον κατ' ἔτος 800—1200 φράγκα, δαπανᾷ κατὰ μέσον ὅρον ἐξ αὐτῶν τὰ 219 χάριν τῶν καθημερινῶν του ποτῶν, μὴ περιλαμβανομένων τῶν ἐκτάκτων περιπτώσεων.

Κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἐξέτασιν, εἷς ἐργάτης—ὅστις δὲν εἶνε ἐνεκα τούτου καὶ μεθύσις, — πίνει εἰς τὰς 6 1/2 τῆς πρωῆς «γ 1 ἂ τ ῆς χ ο λ ές». εἰς τὰς 8, «διὰ ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια». εἰς τὰς 11, «διὰ νὰ